

Intet är som väntans tider

Uppe i Tornedalen finns ett jaktlag som fortfarande bedriver drevjakt på älg. Kukkola viltvårdsområde är stort och i fjol fälldes hela 117 älgar.

– Det är väl bara vi som jagar på det här sättet. Vi och kungen, säger jaktledaren Sune Fallström.

Text och foto: JOAKIM NORDLUND

”Den här dagen doftade myren ljuvligt och för en älgjägare var det rena paradiset

NÄR ERIK WALLSTRÖM var på väg upp i älgornet visste han inte att hans drömmar skulle besannas.

EN GOD VÄN till Erik Wallströms far hade en sista önskan på dödsbädden. Han hälsade att "gevären ska Enars pojk ha". Och så fick det bli. Möjligen log den förra ägaren från sin jägarhimmel när han såg hur Erik uppträdde ute på myren.

Älgpass nummer 113 låg på Haisumyren och fritt översatt betyder det stinkmyren. Men den här dagen doftade myren ljuvligt och för en älgjägare var det rena paradiset. I stället för stinkande dybar vinden med sig den underbara doften av myrpor – Nordkalottens allra finaste parfym. Samtidigt värmdes solen och himlen var vackert blå och det lyste av gult från björkarna där färgen på själva myren skiftade i höstens alla färger. När en norrländsk hängiven älgjägare drömmer sig bort under svinkalla januari dagar eller svettiga julnätter är det förmodligen hit tanken färdas.

MITT I DENNA DRÖMLIKA VERKLIGHET satt Erik Wallström, 25, på älgpass.

Han bor själv i Luleå men hans farfar kommer från den tornedalska byn Kukkola som ligger några mil norr om Haparanda. Han hade precis satt sig

till rätta och lutat sin Mannlicher 308a mot älgornets grånade trävirke.

– Oj, så fint här är, säger han och låter blicken svepa över myrlandskapet.

Den korta hundförarbössan har en alldeles egen historia. En god vän till hans far testamenterade två vapen till honom när han låg på dödsbädden.

– Det var hans önskan. Han hade sagt "Gevären ska Enars pojk ha", berättar Erik.

Den här dagen jagade ett 60-tal jägare från Kukkola i skogarna söder om Kärrbäck som ligger mellan Lapträsk och Karungi. Viltvårdsområdet är på hela 19 463 hektar och enligt dem själva är man enda jaktlaget i Sverige som bedriver drevjakt på älg. Laget har tillgång till fantastiska marker och Erik berättar att han var sju år när han för första gången fick följa med sin pappa på älgjakt.

– Jag minns väl inte så mycket, men jag minns att jag tyckte om det. Ofta har jag följt med när vi gått med hund och det är väl den jakten som

jag tycker allra bäst om. Sen har det givetvis blivit en hel del drevjakt också, berättar han.

ATT JAKTEN ÄR EFFEKTIV RÅDER det inget tvivel om – där talar siffrorna sitt tydliga språk. I fjol sköts 117 älgar och året dessförinnan hela 129 djur. Samtidigt är det ett stort jaktområde med drygt 100 aktiva jägare men trots den rika tillgången på älg finns det jägare som varit aktiva i 20 år men som aldrig fått skjuta älg.

Erik hade fram till den här dagen fällt en älg men drömmen om fler fanns givetvis. När vi satt där i älgornet småpratade vi om drevjakten som jaktform.

– Det är ett otroligt lagjobb. Det här kräver en hel del av både jägare och drevkarlar och jag sitter mycket hellre på pass under en drevjakt än under en

UNGTJUREN STANNADE till sist upp så att Erik fick fritt skottfält.

vanlig jakt med hund. Där kan man ju bli sittande en hel dag, men här vet jag att händer det något, så kommer det att hända under de närmaste två timmarna, säger han.

DEN FÖRSTA TIMMEN VAR VI ensamma med naturen där en nötskrika gjorde oss sällskap på en gren en bit bort. Till sist började man kunna skönja ljud långt borta. Jag stötte i Erik och sa: – Du, jag tror det är gäss eller svanar som vi hör.

Men han rättade mig: – Det är några i drevet som går med tutor, det är det som låter.

Sakta växte ljudbilden fram och de flesta i den cirka två kilometer breda drevkedjan använde sina röster för att göra sig hörda. Pulsen började sakta att stiga, men morgonens jakt hade bara gett en kalv så det var långt ifrån givet att det skulle skjutas älg. När vi tidigare suttit i tornet och funderat kring ett drömscenario hade Erik målat upp bilden av en fin tjur som kom ut på myren. Han log när han pratade om det, men som så många gånger förr i hans jägarliv hade han också förberett sig på att lämna passet utan att komma till skott.

En dryg timme efter samtalet om stortjuren knäcktes en gren och all uppmärksamhet riktades mot skogsremsan som kantade myren. Inne

bland myrtallarna rakt framför oss kunde man se fronten av en älgkropp som rörde sig i vår riktning. På den kilometerlånga myren hade en grann ungtjur valt att visa sig precis framför oss och i det läget satt en jägare och en fotograf på helspänn. En följde djuret i gevärets sikte, den andre i kamerans sökare. Kort efter att vi upptäckt älgturen stannade den till och stod stilla i 30 sekunder men spänningen gjorde att det kändes som fem minuter. Rädslan att den fått vittring från oss fanns där eftersom vinden hade vridit sig.

NÄR DEN SEDAN SAKTA började röra sig steg pulsen ytterligare, men den gick bara ett 20-tal meter innan den stannade på nytt. Sedan utspelade sig ett näst intill olidligt scenario, där ovisheten kring vad som skulle hända härnäst var total. Hade älgen blivit skrämmd och rusat iväg hade vi gått miste om allt för det fanns fortfarande små träd mellan djur och jägare.

När drevet hade närmast sig hade jag parkerat på älgornets golv och Erik satt skjutklar på de plankor som utgjorde tornets ordinarie sittplats. Från min position precis under kunde jag höra hur andhämtningen var återhållen och själv började jag känna små ryckningar i magtrakten från att under några minuter ha frusit min position snett bakåtlutad. ▶

En följde djuret i gevärets sikte – den andre i kamerans sökare

JAKTLEDARNA SUNE Fallström och Kurt Uusitalo studerar kartan och lägger upp strategin inför den kommande jakten.

► **MEN DET HÄR VAR ERIKS DAG** för älgen började åter gå och den här gången stannade den perfekt – och då gick skottet. Älgen fortsatte att gå och Erik sköt ytterligare ett skott och tio meter senare stannade den upp. Den här gången skulle den inte färdas mer utan den stod bredbent i fem sekunder, sedan bar inte benen längre och där, knappa hundra meter framför oss, bland myrpor och myrgräs drog den granna älgturen sin sista suck. Jag sträckte upp en hand och gjorde high-five med en mycket lycklig jägare.

– Oj så skönt, säger han med en röst som nätt och jämnt bär.

MED TOTAL FOKUSERING HADE Erik lyckats hålla bortan den värsta nervositeten men när allt var över så började hans adrenalinfyllda kropp att skaka. Skakningarna bara tilltog och som tävlingsskytt har jag vid något tillfälle upplevt liknande darrningar och jag kunde bara konstatera att det var en lycka att de kom nu och inte när älgen skulle fällas.

Han satt kvar någon minut och lät sedan pulsen gå ned. Sedan sa han just det jag satt och tänkte på:

– Du! Det var ju precis det där vi talade om när vi kom. En tjur som bara kom fram mot oss, säger han.

När vi kom fram till älgen fanns två av drevkarlarna där och Gunnar Björk var först att sträcka fram näven. Sakta kom passkyttar och drevkarlar dit och Erik Wallström var ett enda stort leende.

I Kukkola sköts det bara två älgar den dagen. En kalv på morgonen och sedan den här cirka 140 kilo tunga ungtjuren.

Och Erik återkom än en gång till det vi pratade om precis efter skottet:

– Tänk att det blev som vi pratade om. Så maxat. Helt underbart. ♦

GUNNAR BJÖRK som gått i drevkedjan sträckte fram näven till sin jaktkompis.

DET HELA UTVECKLADE sig till en riktig rysare och när allt var över var Erik Wallström tagen men lycklig.

”Det var en lycka att skakningarna kom nu och inte när älgen skulle fällas

MED DET HÄR snöskoterliknande fordonet gick transporten av den slaktade ungtjuren som en dans.

